

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. 12. 2015 **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 19. 8. 2015 č. j. 1 T 97/2015 - 70 podal obžalovaný [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], a rozhodl o něm

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 19. 8. 2015 č. j. 1 T 97/2015 - 70 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Za tento trestný čin mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 3 měsíce, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 18 měsíců, a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců.

V zákonné osmidenní lhůtě proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvolání. Dle názoru odvolatele nalézací soud opřel svůj závěr o tom, že se obžalovaný nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost, pouze o výsledky dvou dechových zkoušek. Tento závěr však nemůže obstát, neboť v průběhu hlavního líčení bylo prokázáno, že dechové zkoušky nebyly provedeny správně, a žádný jiný důkaz nesvědčí o tom, že by se obžalovaný nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost. Dechové zkoušky je třeba provádět podle pravidel stanovených v pracovním postupu Českého metrologického institutu (č. 114-MP-C008-08 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu) a bez dodržení těchto pravidel není možné vycházet z výsledků dechové zkoušky. Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 8 AS 59/2010. Výsledky dechových zkoušek se nesmí výrazně odlišovat, aby bylo možno na jejich základě stanovit hladinu alkoholu v dechu. Pokud se výsledky dechových zkoušek provedených kalibrovaným přístrojem v bezprostřední časové návaznosti výrazně odlišují, muselo být měření ovlivněno určitým vnějším faktorem, neboť v případě řádného měření se jejich výsledky nemohou výrazně lišit. Dle zmiňované metodiky je třeba při pozitivních zkouškách měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí pěti minut a rozdíl mezi výsledky obou měření nesmí být větší než 10 %, aby bylo možno výsledek brát jako akceptovatelný. V projednávaném případě se však výsledky obou dechových zkoušek liší o celých 18 %, není z nich proto možno vycházet ani při orientačním stanovení hladiny alkoholu v těle obžalovaného. Na tomto neakceptovatelném

výsledku dechových zkoušek se mohlo podílet i nesplnění základních předpokladů měření ze strany zasahujících policistů. Dle metodiky je dechový analyzátor schopen měřit nejprve 15 minut po svém zapnutí, z výpovědi svědka [REDAKCE] ovšem vyplývá, že dechová zkouška proběhla bezprostředně po zapnutí dechového analyzátoru. Je také třeba zdůraznit, že při dechové zkoušce je měřena hladina alkoholu v dechu, nikoli hladina alkoholu v krvi, která je podstatná pro vyvození případné trestní odpovědnosti. Dechová zkouška je založena na předpokladu, že vydechovaný vzduch přišel do kontaktu s alkoholem pouze v plicích při okysličování krve s obsahem alkoholu. Alkohol ve vydechovaném vzduchu však nemusí pocházet pouze z procesu okysličování krve, ale může pocházet také ze zbytků alkoholického nápoje v ústní dutině. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že obžalovaný těsně před silniční kontrolou vypil skleničku slivovice, proto je zřejmé, že dechová zkouška byla ovlivněna zbytky alkoholu v ústech. K odůvodnění tohoto tvrzení pak odvolatel ve svém písemném podání cituje článek uveřejněný v časopise Soudní lékařství č. 4/2011. Dle něho může pocházet alkohol zjištěný při dechové zkoušce nejen z ústní dutiny, ale i ze žaludku, odkud se do dechu může dostat při škytání nebo říhání. Vzhledem k velkému rozdílu mezi výsledky dechových zkoušek je pak zřejmé, že vydechovaný vzduch nepřišel do kontaktu s alkoholem pouze v plicích při okysličování krve, ale že obsahuje alkohol i z jiných zdrojů. Není proto možné v projednávaném případě použít hladinu alkoholu v dechu pro stanovení hladiny alkoholu v krvi. Pokud bylo prokázáno, že obžalovaný vypil skleničku slivovice těsně před silniční kontrolou, v době dechové zkoušky se nacházel ve vzestupné fázi alkoholemické křivky. Hladina alkoholu v jeho těle tak stále stoupala, čemuž ostatně nasvědčují i výsledky dechových zkoušek. Z výše zmíněného článku vyplývá, že pokud hladina alkoholu v krvi stále stoupá, jeho koncentrace v plicích je vyšší, než v ostatních částech těla. Z tohoto důvodu je koncentrace alkoholu ve vydechovaném vzduchu vyšší, než by odpovídalo koncentraci alkoholu v krvi. Obžalovaný se tedy nacházel ve vstřebávací fázi, hladina alkoholu ve vydechovaném vzduchu tedy neodpovídala koncentraci alkoholu v krvi. Opět z toho vyplývá, že na základě provedených dechových zkoušek není možné stanovit hladinu alkoholu v krvi obžalovaného. Nelze tedy souhlasit s nalézacím soudem, pokud tvrdí, že je třeba důrazně odmítnout tvrzení, že výsledky dechového analyzátoru by byly natolik neprůkazné, že by odchylka mezi hodnotou skutečnou a hodnotou naměřenou se lišila o 0,7 ‰, resp. o hodnotu ještě vyšší. V napadeném rozsudku není označen žádný další důkaz, na základě kterého by bylo možné dospět k závěru, že se obžalovaný nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost. Z konstantní judikatury Nejvyššího soudu však vyplývá, že stav vylučující způsobilost nemůže být prokázán pouze na základě dechové zkoušky. V této souvislosti pak odvolatel poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu vydaná pod sp. zn. 3 Tdo 1215/2007 a 6 Tz 202/1999. Dále je poukazováno na to, že z výpovědi svědka [REDAKCE] nevyplývaly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že se obžalovaný nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost. Svědek neuvedl žádné projevy, které by svědčily o tom, že se obžalovaný nacházel ve středně těžkém stupni opilosti, který odpovídá hladině alkoholu uvedené ve skutkové větě napadeného rozsudku. O stavu vylučujícím způsobilost nemůže svědčit ani snaha obžalovaného vyhnout se silniční kontrole, ani množství alkoholu, který obžalovaný v průběhu večera vypil. Pro podporu tohoto tvrzení obhajoba jako přílohu podaného odvolání připojila graf vytištěný z internetové aplikace, v níž byla vypočtena alkoholemická křivka na základě tvrzení obžalovaného, že v průběhu večera vypil 5 piv a jednu skleničku tvrdého alkoholu. Dle tohoto grafu hladina alkoholu v krvi obžalovaného nedosahovala hladiny 1 ‰. Konečně za usvědčující důkaz nelze považovat ani skutečnost, že se obžalovaný neprodřobil

lékařskému vyšetření spojeného s odběrem krve. Pro uznání viny obžalovaného by musely být v rámci dokazování prokázány bez důvodných pochybností veškeré znaky skutkové podstaty trestného činu. Odvolatel následně cituje nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1975/08 a další navazující rozhodnutí Ústavního soudu a dovozuje, že v projednávaném případě není možno rozhodnout o vině obžalovaného, neboť na základě provedených důkazů nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se při řízení vozidla nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost. Závěr o vině je opřen pouze o výsledky chybně provedených dechových zkoušek, jiný důkaz není. I Krajský soud v Českých Budějovicích v usnesení ze dne 27. 1. 2014 sp. zn. 3 To 515/2013 v prakticky totožném případě dovedl, že nelze učinit jednoznačný závěr, zda schopnost pachatele řídit motorové vozidlo byla snížena v takovém rozsahu, jak předpokládá trestní zákon, konkrétně ust. § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Projednávaným skutkem tak nemohlo dojít ke spáchání trestného činu, jednání obžalovaného by však mohlo být posouzeno jako přestupek. Z tohoto důvodu obžalovaný závěrem podaného odvolání navrhl, aby krajský soud podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a věc postoupil Městskému úřadu Tábor pro podezření ze spáchání přestupku.

Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem obhájce obžalovaného přednesl podané odvolání v plné shodě s jeho výše citovaným písemným odůvodněním. Zdůraznil stěžejní odvolací důvody, odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu a na odborné studie, které se vztahují k předmětné problematice. Skutkové závěry soudu I. stupně označil za nesprávné, stejně tak i jeho právní závěry. Závěrečný návrh učinil shodný jako v písemně podaném odvolání a navrhl doplnění dokazování o znalecký posudek z oboru zdravotnictví – odvětví toxikologie, který byl zpracován znalcem Ing. Jaroslavem Zikmundem.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře k podanému odvolání uvedla, že argumentace, která v něm je obsažena, byla uplatněna již před soudem I. stupně a tento se s ní řádně vypořádal. Dle jejího názoru řízení před soudem I. stupně netrpělo žádnými vadami, skutkové i právní závěry nalézacího soudu lze považovat za správné.

Dokazování ve veřejném zasedání bylo doplněno o aktuální opis rejstříku trestů obžalovaného, v němž proti řízení před soudem nalézacím nedošlo k žádným změnám, a za souhlasu obžalovaného i státní zástupkyně byl poté jako důkaz proveden výše zmíněný znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, jehož zadavatelem byl obhájce obžalovaného. Znalci byla zadána otázka, zda na základě výsledku dechové kontroly řidiče ze dne 1. 5. 2015 lze uzavřít, že v krvi obžalovaného byl uvedeného dne přítomen alkohol, a pokud ano, jak vysoká byla hladina alkoholu v krvi obžalovaného dne 1. 5. 2015 kolem 03:12 hodin. Znalec se v závěrech znaleckého posudku vyjadřuje k otázce přepočítávání naměřené koncentrace alkoholu v dechu na koncentraci alkoholu v krvi. Přepočítávací faktor se teoreticky pohybuje v rozmezí hodnot 1750 až 2500, v praxi je u stejného přístroje v jednotlivých zemích EU nastavena v přístroji jiná hodnota. Měření alkoholu v dechu je nepřímým měřením, neboť se neměří koncentrace alkoholu v krvi, tato je pouze odvozována z odezvy přístroje na obsah látek obsažených v dechu. Neshoda naměřené hodnoty a skutečné hladiny alkoholu v krvi může vzniknout z mnoha příčin. V projednávaném případě došlo k požití koncentrovaného alkoholického nápoje krátce před dechovou zkouškou, alkohol z požitého nápoje přejde ze zažívacího traktu do krevního oběhu po 30 - 45 minutách po

ukončení požívání. Pokud dechová zkouška následovala krátce po dopití panáka slivovice, nelze předpokládat způsobení významnější hladiny alkoholu v krvi, alkohol v ústní dutině však způsobuje falešnou pozitivitu dechové zkoušky. Přístroj není schopen odlišit alkohol pocházející z rovnovážného stavu v plicích od alkoholu pocházející z ústní dutiny. K vyloučení falešně pozitivních výsledků se provádí opakovaná dechová zkouška, při níž kritérium shody výsledků měření do 10 % je určeno právě k vyloučení falešně pozitivních výsledků měření. V daném případě došlo k většímu rozptylu hodnot měření, k čemuž dochází v praxi často, což může být ovlivněno zapnutím přístroje krátce před měřením, zmíněným požitím alkoholického nápoje krátce před jízdou, zdrojem elektromagnetického záření apod. Bez rušivých vlivů je chyba měření kolem 50 % málo pravděpodobná, pokud však dojde k měření ve výrobcem nepředpokládané situaci (jako je např. požívání alkoholu i krátce před měřením), je možná i podstatně vyšší chyba měření. S ohledem na tvrzení obžalovaného nelze předpokládat, že se v jeho krvi alkohol nenacházel, ovšem pouze na základě provedených dechových zkoušek není možno jednoznačně dovodit, jaké množství alkoholu měl v době řízení.

Po takto doplněném dokazování obhájce obžalovaného uvedl, že dle jeho názoru Okresní soud v Táboře neměl pro své závěry dostatečné odborné znalosti, proto byl také z iniciativy obhajoby opatřen znalecký posudek. S ohledem na závěry tohoto znaleckého posudku bylo opětovně navrženo, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc postoupil k přestupkovému řízení.

Státní zástupkyně navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto. Podotkla, že znalecký posudek vychází z tvrzení obžalovaného, které bylo uplatněno až dodatečně, nikoli v době provedení dechové zkoušky. Z tohoto důvodu považuje státní zástupkyně obhajobu obžalovaného za účelovou. Na tento názor státní zástupkyně reagoval obhájce obžalovaného replikou, že se obžalovaného nikdo ze zasahujících policistů neptal, zda konzumoval alkohol krátce před provedením dechové zkoušky. O této skutečnosti se však obžalovaný zmínil již v průběhu přípravného řízení.

Obžalovaný závěrem vyjádřil souhlas s obsahem odvolání, které podal jeho obhájce, i s argumenty prezentovanými obhájcem v průběhu veřejného zasedání. V rámci posledního slova uvedl, že se jedná po 24 letech, po které je držitelem řidičského oprávnění, o jeho první dopravní přestupek, předmětná věc mu velmi komplikuje rodinný i pracovní život. Nad svým jednáním vyjádřil lítost a požádal o mírnější trest.

Krajský soud poté postupem podle § 254 odst. 1 tr. řádu z titulu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek jako celek, přezkumu rovněž podrobil i zákonnost řízení, které rozsudku předcházelo.

V procesním postupu soudu I. stupně nebylo odvolacím soudem shledáno žádných závad. Obžalovaný i jeho obhájce byli k hlavnímu líčení řádně a včas předvoláni, byla u nich zachována lhůta uvedená v § 198 odst. 1 tr. řádu. Podaný návrh nepotrestání jim byl doručen již dříve, spolu s trestním příkazem, který byl ve věci vydán a následně zrušen odporem, jež podal obžalovaný. Obžalovaný i jeho obhájce byli osobně přítomni u hlavního líčení, obžalovaný měl možnost se k věci vyjádřit, měl možnost se vyjádřit k prováděným důkazům,

vyslýcháným svědkům pokládat otázky, bylo mu umožněno navrhopvat také provedení dalších důkazů. Právo obžalovaného na obhajobu tedy nijak nebylo zkráceno.

Při přezkumu věcné stránky napadeného rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že soud I. stupně provedl v průběhu hlavního líčení v dostatečném rozsahu všechny relevantní důkazy pro rozhodnutí o vině či nevině obžalovaného. Okresní soud tak jednoznačně dostal své povinnosti uložené v § 2 odst. 5 tr. řádu, dle něžž je jeho povinností postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Provedené důkazy byly následně soudem v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu zhodnoceny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, dle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu. Úvahy, kterými se soud při hodnocení důkazů řídil, jsou zcela srozumitelně a podrobně uvedeny v odůvodnění napadeného rozsudku, který bezezbytku splňuje všechny požadavky kladené na jeho obsah, jak jsou vypočteny v ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu. Okresní soud se v odůvodnění vypořádal i s obhajobou obžalovaného, která je v podstatě shodná jako argumenty použité v odvolání obžalovaného. Byla založena na tvrzení, že výsledky dechových zkoušek, jimž se podrobil obžalovaný, nejsou průkazné a jiný důkaz, z něhož by bylo možno dovodit, že obžalovaný byl při řízení motorového vozidla ve stavu vylučujícím způsobilost, proveden nebyl. Nutno ovšem říci, že dechová zkouška v daném případě nebyla jediným důkazem pro závěr soudu I. stupně, že obžalovaný byl ve stavu vylučujícím způsobilost. Dalším takovým důkazem je totiž „úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy“ založený ve spise na č. 1. 9 – 11, který byl v průběhu hlavního líčení řádně proveden jako listinný důkaz podle § 213 odst. 1 tr. řádu. V tomto úředním záznamu je popisováno mimo jiné i chování obžalovaného při provádění dechové zkoušky. K namítané neprůkaznosti dechových zkoušek je možno říci, že nelze souhlasit s tvrzením obžalovaného, že se dechové zkoušce podrobil krátce po vypití „panáka“ slivovice a naměřené množství alkoholu v dechu tak bylo výrazně ovlivněno alkoholem, který zůstal po jeho požití v ústech. Obžalovaný tvrdil, že naposledy konzumoval alkohol v 02.45 hodin, přitom dechové zkoušky byly provedeny v 03.12 hodin a v 03.26 hodin, první tedy cca půl hodiny po požití a druhá téměř po třech čtvrtinách hodiny. S ohledem na tento časový odstup již lze odmítnout výrazný vliv alkoholu z dutiny ústní na naměřené hodnoty. I ve studiích, které byly jako listinný důkaz předloženy obhajobou, vyplývá, že značná odchylka mezi hladinou alkoholu stanovenou z dechu a hladinou alkoholu zjištěnou odběrem krve je statisticky velmi málo pravděpodobná. Ačkoli jsou v daném případě výsledky opakovaně provedené dechové zkoušky rozdílné, nelze říci, že by nebyly vůbec průkazné, naopak z nich plyne, že při obou těchto zkouškách byl obžalovaný pod výrazným vlivem alkoholu. Nikoli nepodstatnou měrou byla v obou případech překročena hranice 1 ‰, která je ustálenou judikaturou vycházející z dlouhodobých lékařských výzkumů uznávána jako míra ovlivnění alkoholem, po jejímž překročení není ani sebelépe disponovaný řidič schopen bezpečně řídit motorové vozidlo. O podstatném snížení schopnosti obžalovaného k této činnosti a tedy i o tom, že se nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost, svědčí právě zmíněný popis jeho chování a reakcí při provádění dechové zkoušky (chování odmítavé, unavené, zpomalené a zmatečné; nálada – pocit všemocnosti, tupá; nekoordinované pohyby, nejistý postoj i chůze, nevýrazná řeč, zarudlé oči, zápach alkoholu z dechu). I přes zjištěnou diferenci mezi výsledky dechových zkoušek, při ostatních jednoznačně prokázaných skutečnostech, o nichž zmíněno výše, nelze pochybovat o tom, že se obžalovaný nacházel ve

stavu vylučujícím způsobilost. Závěr soudu I. stupně o tom, že obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, byl tedy zcela namístě a odvolací soud se proto s výrokem o vině ztotožňuje.

Přezkumu byl následně podroben i výrok o trestu z napadeného rozsudku a i zde krajský soud neshledal pochybení. Okresní soud trest uložil v trestní sazbě stanovené v § 274 odst. 1 tr. zákoníku a podrobně vysvětlil, že shledané polehčující okolnosti umožňovaly uložení trestu, u nějž převažuje výchovné působení a který se svou výměrou a délkou zkušební doby blíží dolní hranici trestní sazby. Jednoznačně lze souhlasit i s uložením trestu zákazu činnosti, pokud obžalovaný svým jednáním závažným způsobem porušil jednu ze základních povinností řidiče, přičemž takové porušení s sebou nese významné zvýšení rizika pro ostatní účastníky silničního provozu a cizí majetek. Výměra tohoto druhu trestu se rovněž blíží spodní hranici trestní sazby a rozhodně ji tedy nelze považovat za nepřiměřenou.

Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud učinil závěr, že napadený rozsudek Okresního soudu v Táboře je po všech stránkách správný, proto odvolání, které proti němu podal obžalovaný, vyhodnotil jako nedůvodné a postupem podle § 256 tr. řádu je zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr. ř., § 265e odst. 1 tr. ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí

dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr. ř.).

V Táboře dne 16. prosince 2015

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

zpracoval
Mgr. Zdeněk Pořízek, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Alice Srbová